

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכונת "עין חמד" - מכללת ציון

פְּרֻשֶׁת תְּצִוֶּה - פְּתִיחַת פֶּה לְשֶׁטֶן

"וְאַתָּה תְּצִוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ שְׁמוֹן זֵיט זָךְ... לְהַעֲלֹת נֵר תְּמִיד" (שמות כז, כ)

שנאמר: "וַיַּחַל מֹשֶׁה" (שמות לב, יא) - מלמד שאחזתו אחילה.

כאשר משה רבינו מבחין כי כלו כל הקיצים ועומד להיסתם הגולל, הוא מצהיר בפני הבורא: "וְאִם אֵין מַחְנֵי נָא מִסְפָּרְךָ אֲשֶׁר כְּתַבְתָּ" (שמות לב, לב).

ריבונו של עולם, אם אתה לא חוזר בך, אם העם לא נשאר, תמחק גם אותי, תמחק את האותיות מ-ש-ה. **אם הם לא כאן, גם אני לא כאן!** ההמשך ידוע, שנכמרו רחמיו של הקב"ה על עם ישראל והוא סלח להם.

בעל הטורים אומר מדברי הגמרא: "קללת תלמיד חכם - אפילו על תנאי באה" - צדיק יש לו פה טהור, פה נקי. פה קדוש כזה, כל מילה שיוצאת ממנו לא חוזרת ריקם. מכיוון שמשה רבינו הוציא מהפה שלו שימחקו את האותיות של השם שלו, אז מחקו את שמו מהפרשה שלנו.

רבתינו נתנו רמז לדבר: המילה "מִסְפָּרְךָ" מורכבת משתי מילים - מספר כל. הפרשה העשרים מתחילת התורה היא פרשת תצוה.

חכמינו זכרונם לברכה הזהירו אותנו בכמה וכמה מקומות שאדם צריך לזיזר במוצא פיו ושלא לפתוח את פיו לשטן.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א

חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

שְׁמֵי לַבַּיִת

שָׁרָה	כַּנְסֵת לַבַּיִת	צִיּוֹן לַבַּיִת	רֵיבּוֹן מֵס
18:36	18:00	16:47	י"ג
18:32	17:57	17:04	ת"א
18:33	17:57	17:04	מִיֶּשֶׁב
18:35	18:00	17:07	ב"ל

הצלחה בגור"ר

יצחק אריאל בן טובה חגי חיים וב"ב שמואל אימן בן אסתר זרי שגית בת רותי מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים ליאור יהושע סומך וב"ב גלית בת מסודי יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה רונן אברהם וב"ב קסירר אפרים וב"ב רחל ברכה בת פדילה דליה משפ" שטרית נעם יצחק בן רחל ברכה רינה בת סימי וב"ב יוסף ליאור בן דליה אפרת- הצלחה בכל העניינים שלמה ודנה דוד וב"ב אריה ושרה לוי וב"ב י.מ.ש. כדורי אקבלי יוסף חיים בן נסכה שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב עמית בן אהרון וב"ב רז דוד בן לאה וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן חיים בן אלן אסתר רותי בת סימי תרצה בתיה בת ימנה נינט יוסף בן רוחמה אילן בן ג'וליאט יפית שרה בת ג'ינה דרור בן סופיה אנאל חביבה בת שולמית מיטל בת מלכה מאיר בן שרית ואליהו טליה עדן אסתר בת שולמית נעם בן שרה שירי ימנה בת שולמית דוד עומרי בן יהודית שושנה שירה בת סילביה שמעון בן שולמית סיון רבקה בת אלן אסתר עמית בת טובה אברהם גורג'י בן דליה אפרת אורן בן נעמי

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו דרז' בן ימנה אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה נעמה בת יפה דגנית בת שושנה אסף בן סופיה נתנאל בן ג'ינה מיטל בת שושנה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרח- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעימה סימי בת סוליקה מיכאל יהודה בן מרים אורן בן אסתר דינה בת מזל נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה לביא ישראל בן תמר חיה אסתר בת סוליקה מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה יהודה אריה בן רחל ברכה ישראל בן חווה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה משה בן נזימה עינת בת רחל ברכה רפאל משה בן רחל יצחק בן פנינה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה רותי בת סבריה קסנש בת דגטו יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה אליהו בן רחל בנימין בן ברכה אלן אסתר בת שרלוט נעימה בת שרה יהודה לייב בן אסתר מלכה נעם אלימלך בן אושרית- רפואה שלמה ובריאות איתנה יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים

הקב"ה פונה למשה רבינו ומבקש ממנו שיצווה את כל קהל ישראל, שכל אחד יביא בקבוק שמן זית למשכן כדי שידליקו על ידו את נרות המנורה הטהורה.

בבקשה זו יש משהו חריג. הקב"ה שינה את לשון החיבה שבה הוא פונה למשה רבינו. **זו הפעם הראשונה שהקב"ה מדבר עם משה רבינו ולא מזכיר את שמו.** פרשת "תצוה" מונה בתוכה מאה ואחד פסוקים, אבל שמו של משה רבינו לא מוזכר אפילו פעם אחת.

רבתינו שואלים מדוע הקב"ה לא רוצה לנקוב בשמו של משה רבינו? מדוע עד עתה, בכל מקום שהיה אפשר לכתוב את שמו של משה, התורה מיד מזכירה אותו, ואילו בפרשה זו, **כאשר צריך לדבר איתו, הקב"ה פונה אליו: "וְאַתָּה תְּצִוֶּה" (שמות כז, כ).** מדוע בורא עולם 'התרחק' מעט ממשה רבינו?

רבי יעקב 'בעל הטורים' עונה: דע לך, כשעם ישראל חטאו בעגל, מיד משה רבינו הטריח את עצמו לעלות לפני הקב"ה. משה היה שם במשך ארבעים יום וארבעים לילה כדי 'להרגיע' את המצב.

משה רבינו, במשך 40 יום של שכנועים ופיוסים, מבקש מבורא עולם שימחל לעם ישראל על החטא, ויבטל את כתב 'האישום'.

שלא יווצר חלילה מצב בו בורא עולם יעזוב את עם ישראל, אבל הקב"ה לא משתכנע במשך זמן זה. בגמרא (ברכות לב.) כתוב שמשה רבינו נעשה חולה מרוב צער ודמעות,

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

לרפואה שלימה לנוריאל בן אסתר

לרפואה שלימה לאיידה חיה בת אסתר וליילד אלחנן רפאל בן איריס וליילד אורי חיים בן שלי

הצלחת דביר בן נלי רחל
זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי
הצלחת ולרפואת אברהם גורג'י בן דליה אפרת וב"ב והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב
לע"נ הצדיק ר' חיים אבישלום כהן פרחיה בן בלנקה זצ"ל

שׂוֹאֵל וּמְשִׁיב בַּהֲלָכָה - שֶׁבֶת - שְׁמוּשׁ בְּכָלִים - חֵלֶק א'

האם מותר להשתמש במלקחיים, מפצח אגוזים או מצקת מחוררת בשבת?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי ר' אליהו חיים פנחסי, רבנות מקומית מבשרת מתוך ספרו 'הכשרות למעשה':

תשובה: !

מותר להשתמש במלקחיים כגון, להוציא את העוף מהמרק, ואין בזה איסור בורר. **מקורות:** משנה ברורה (סימן שיט ס"ק 10) כיוון שיד ארוכה היא ומצילה אותו מן הטינוף.

מותר לפצח אגוזים ושקדים מקליפתם הקשה, אפילו על ידי כלי שמויחד לכך. **מקורות:** גמרא שבת (קכב ע"ב) קורנס לפצוע בו אגוזים. כן פסקו האחרונים מכיוון שהמפצח אינו בורר אלא רק שובר את קליפת האגוז. ראה בספר שמירת שבת כהלכתה (פ"ג המ"ב). בשו"ת מנחת דניאל- גודיס ח"א העלה להקל, כאשר קולף אחד אחד סמוך לאכילה.

הנוהגים בשבת לקלף שקדים או בוטנים ולאוכלם מיד, העלו הפוסקים להתיר ובפרט כשקולפים אחד אחד ואוכלים. **מקורות:** שו"ת אגרות משה ח"א (סימן קכה), ובשו"ת מנחת יצחק ח"ד (סימן לד), ובשו"ת ציץ אליעזר ח"י (סימן כד), וכ"כ בספר חוט שני (עמוד נג) משם החזון איש, חזון עובדיה- שבת ח"ד (עמוד קי). בשו"ת שבט הלוי ח"א (סימן פא) צידד להחמיר. ע"ע בספר מנוחת אהבה (עמוד קלז). כל הדין שמותר להפריד כדי לאכול מיד נאמר דווקא אם לא מסוגל לאכול את הבוטן עם קליפתו הדקה, אבל אם לפעמים אוכל את הבוטן עם הקליפה, אין זה בורר כלל - ומותר לקולפו, גם כדי לאכול לאחר זמן, כמבואר בשו"ע (סימן שיט ס"י) ובביאור הלכה (שם) בשם הפרי מגדים.

לכתחילה אין להשתמש בשבת במצקת מנוקבת, אם כוונתו להפריד את הירקות מהמרק. **מקורות:** מנוחת אהבה ח"ב (פ"ז הל"ו) ואפילו, כשבדעתו לאכול את שניהם מיד, שהרי זה בורר בכלי. בשו"ת אור לציון ח"ב (פל"א אות י) כתב להתיר מכיוון שדבר מוצק שנמצא בתוך נוזל, חשיב כשני דברים נפרדים זה מזה. וסיים: ומ"מ ראוי לחוש לכתחילה לדעת הרמב"ם, שאסר לסנון במשמרת אף מים ויין צלולים, והמחמיר תבוא עליו ברכה. ע"ע להרב ילקוט יוסף (סימן שיט) שכתב, המחמיר תבוא עליו ברכה, מכיוון שיש פוסקים, שמחמירים בזה, מכיוון שכלי זה מיועד לברירה, כמבואר בספר איל משולש (פ"ז סל"ד ובהערה קב).

סכינים, כפות ומזלגות שמעורבים ביחד, מותר לברור ליתנם כל אחד במקומו לצורך הסעודה שלאחר מכן. **מקורות:** כן העלה בשו"ת יביע אומר ח"ה (חאו"ח סימן לא) מפני שאין כאן אוכל ופסולת המעורבים זה עם זה, שכולם שווים בעיניו. ועוד, מרן השו"ע הביא דין ברירה באוכלים ולא בכלים, מוכח שסובר דין בורר אמור באוכלים ולא בכלים, ודלא כה"ט"ז (סימן שיט ס"ק יב) שיש איסור בורר גם בכלים.

יש אוסרים, אא"כ- כל כלי שמוציא מתוך הערימה, מנגבו- ולאחר מכן נותנו במקומו המיועד לו. **מקורות:** דעת הגרש"ז אוירבך זצ"ל הובא בשמירת שבת כהלכתה (פ"ג הפ"ה). ע"ע שו"ת תשובות והנהגות ח"א (סימן רי), ובשו"ת אור לציון ח"ב (פל"א אות ד). כ"כ בספר מנוחת אהבה ח"ב (פ"ז הכ"ז) שכאשר יש לו כפות ומזלגות מעורבים יחד וצריך להשתמש מיד בכפות בלבד, יקח את הכפות מתוך המזלגות ולא להיפך. אולם כלים גדולים, שניכרים בהבטה בלבד כגון קערות וקדרות אפשר להקל להפרידן כפי רצונו, אפילו לסעודה אחרת.

גביע לִבֵּן שיש על פניו שכבת מים, אם הלבן מוצק וחלק, מותר לשפוך את המים, מכיוון שאינם מעורבים, ואין כאן איסור בורר. **מקורות:** מכיוון שהמוצק עומד לעצמו והנוזל לעצמו לא חשיבי כמעורבים. ראה בשו"ת אור לציון ח"א (סימן כז), וע"ע להראש"ל בספרו חזון עובדיה- שבת ח"ד (עמוד רל). פשוט הדבר, שמותר לנער ביום שבת גביע של אשל כדי שיהא נזלי.

יש אוסרים. **מקורות:** בספר שמירת שבת כהלכתה (פ"ג ה"כ) החמיר בזה, אלא אם כן ישפוך יחד עמהם קצת גם קצת מן האוכל מכיוון שהמים נוגעים בלבן חשיב תערובת. וע"ע בכף החיים (סימן שיט אות קכט).

מְנַהִיג וּמְסִירוֹת נֶפֶשׁ

כידוע, משה רבינו מלמד אותנו מהי מנהיגות. כאשר בורא עולם אומר, כי ישמיד חלילה את עם ישראל ויתחיל עם חדש ממשה רבינו. הוא אומר: "וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא חֲטָאתֶם. וְאִם אֵין, מִחֲנִי נָא מִסַּפְרָךְ אֲשֶׁר כָּתַבְתָּ" (שמות לב, לב). משה רבינו מוכן למסור את עצמו, ובלבד שלא יקרה שום דבר לעם ישראל. רבותינו אמרו כי אכן שמו של משה רבינו לא נמחה. את המילה "מִסַּפְרָךְ" יש לחלק לשתי תיבות- מִסַּפֵּר כ'. הפרשה העשרים בתורה היא פרשת תצוה (בחומש בראשית יש 12 פרשות. הפרשה השמינית בחומש שמות היא הפרשה שלנו. ואכן שמו של משה רבינו לא מוזכר כלל בפרשה).

אם נתבונן, נגלה כי מספר הפרשיות שמשה רבינו לא מופיע בהן, הוא שמונה עשרה. שתיים-עשרה פרשיות בספר בראשית. ועוד שש פרשות נוספות: תצוה, עקב, ראה, שופטים, כי תצא וניצבים. הדבר רמוז במילים "מִחֲנִי נָא מִסַּפְרָךְ אֲשֶׁר כָּתַבְתָּ", שיש בהם בדיוק שמונה עשרה אותיות כנגד שמונה עשרה הפרשיות ששמו של משה רבינו לא מופיע בהן. פרשיות אלו גם רמוזות באותיות המילים "אֲשֶׁר כָּתַבְתָּ", שכן אות א'- אתם ניצבים. ש'- שופטים. ר'- ראה. כ'- כי תצא. ת'- תצוה. ב'- (כל הפרשות בחומש בראשית), ת'- עקב תשמעון.

בספרים הקדושים מופיע עניין נוסף. המילים "מִחֲנִי נָא" - הם "מִנְחָ אֵין". כלומר משה רבינו רומז כי הוא גלגולו של נח. מכיוון שנח דאג אך ורק למשפחתו הקרובה, לכן חזר בגלגול במשה רבינו וכעת היה עליו לתקן מעשה זה, שכן אם בורא עולם יתחיל את כל הבריאה עם משה רבינו, הרי זה בדיוק חטאו של נח.

עושה אירוע שמחה באולם שמחות וברצונך להפוך אותו לכשרות "מהדרין-גלאט?"

צוות משגיחים תלמידי חכמים ידאגו לכך בכל איזור בארץ. ההשגחה החל מזמן אספקת הבשר ועד למנה האחרונה. בפיקוחו של הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)

מינויים

לקבלת העלון חיים במייל מדי שבוע, יש לשלוח בקשה למייל

PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמה, רפואה שלמה, הצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל" 052-7652084 כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבושם 26 ת.ד. 83375. מבשרת ציון. מיקוד 9076926

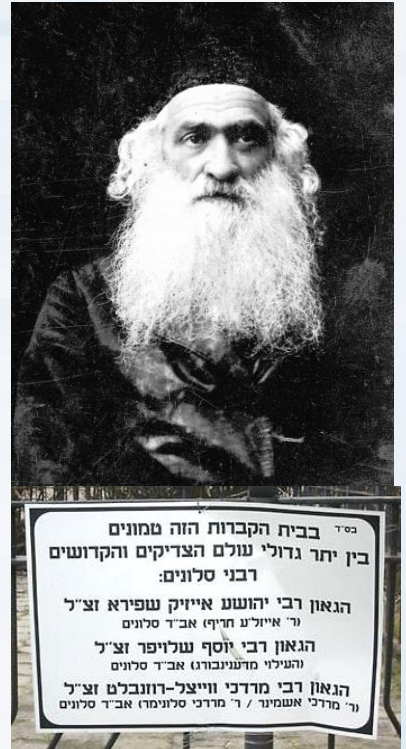
לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב אליהו פנחסי בטל" 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)

אם ראשונים כמלאכים - הגאון המקבל הרב מרדכי ויצל רוזנבלט זצ"ל

הגאון המקובל הרב מרדכי ויצל רוזנבלט זצ"ל - נולד ב-ג' אייר ה'תקצ"ז (1837) באנטופול. שם המשפחה 'ויצל' פירושו גרעין חיטה, בגלל שאביו עסק בטחינת חיטים. בעודנו צעיר לימים ניכר בתשוקתו העזה ללמוד את התורה הקדושה. התמדתו ושקידתו היו מעבר לכח אנושי. בהתחלה למד בעירו. כשהיה בגיל 14 קיבל סמיכה לרבנות וגם התחתן. כשהיה בן 19 עבר ללמוד בישיבה בפינסק. לאחר כשלוש שנים שב לאנטופול. כיהן כדיין באנטופול בשש שנותיו האחרונות. משנת ה'תר"ל (1869) כיהן במשרת הרבנות בעיירה בוטן. נודע כשונא בצע ומואס בכסף למרות ההפצרות הרבות של המון מבקריו לקבל מהם את שכר טרחתו ויגיעתו - לא רצה לקבל. קיבל כל אדם בסבר פנים יפות. בשנת ה'תרמ"ז (1886) עבר לשמש כראב"ד קורליץ.

בשנת ה'תרנ"א (1890) התחיל לשמש כרבה של אושמינה. שם התפרסם כרבי מרדכי מאושמינה. בשנת ה'תרס"ה (1904). התחיל לשמש כראב"ד סלונים. בראשית ימיו הצניע את כוחו לשדד את מערכות הטבע ולחולל ישועות. כאשר עורר פעם את בני עירו לתיקון גדול בענייני טהרה ולא צייתו לדבריו. רבינו יצא מגדרו והראה את כוחו בעשיית מופתים ומאז חרדו ממנו. נודע כמקובל וכבעל מופת ליטאי, ורבים, יהודים ושאינם יהודים, הגיעו אליו לקבל את ברכתו. רבים פנו אליו ונושעו. נודע במופתיו. תמונתו התנוססה בבתיים רבים ברחבי ליטא. סמל הצדקה והחסד. פיזר מכספו. נתן בגלוי ובסתר. לעצמו ולבני משפחתו הסתפק במועט. דרשן נפלא. שר התורה ואוצר היראה. ימים שלמים צם, בגלל ששכח לאכול. נפטר ב-י"ב אדר א' ה'תרע"ו (1916). חי כ-79 שנים. ציונו בסלונים. על קברו נכתב: **"פה נטמן ארון הקודש הרב האמיתי שר התורה ואוצר היראה מן ומאורן של ישראל"**.

אביו: ר' אברהם מנחם מנדל (סוחר שלמחיתו עסק בטחינת חיטים). **אימו:** מרת שרה. **נשותיו:** מרת חיה (בת הנגיד ר' שמעון וועלוויל מאנטופול - זיווג ראשון), מרת מלכה (בת הגביר ר' אברהם גרינברג - זיווג שני). **ילדיו:** ר' אשר הי"ד (כיהן כרבה של דרוהיטשין הסמוכה לפינסק, נספה עם משפחתו בשואה). מרת שרה (נישאה לר' אברהם יעקב ברוק, רב בבוטן ופוסק הלכה בפלך גרודנו כולו), מרת עכסה (נישאה לר' אליהו דוד אפשטיין), מרת חנה טויבא (נישאה לר' יהודה בורשטיין, רב בגודליאבה שלייד סובאלק), ר' שמואל יהושע זיידל הי"ד (התגורר בסלונים ונספה עם משפחתו בשואה). **מרבתי:** הגאונים ר' יצחק הירש (אב"ד סמיאטיץ), ר' פנחס מיכאל גרויסלייט (רבה של אנטופול), ר' שמואל אביגדור (רבה של פינסק), המקובל ר' מרדכי זקהיים (אב"ד פינסק). **מתלמידיו:** הגאון ר' יהודה אידל ציזלינג מאושמינה. **מספריו:** **יהדות מרדכי** - פסקיו, חידושי הלכה וחילוקים ופולפולים שדרש בסיומי משניות ומסכתות בתלמוד.

שני השליחים נכנסו בסערה לביתו של רבינו. הזיעה ניגרה מפניהם. ניכר היה שעשו מאמץ מיוחד לבוא לשם במהירות. "מניין אתם?", הרב שאל. השניים נקבו בשמה של עיירה רחוקה ברוסיה. "טפלו עלינו עלילת דם!", אמרו בקול בוכים. "שלושים ושישה יהודים מואשמים בהריגת גוי לצורך שימוש בדמו לאפיית מצות. אם יורשעו, יתרחש פוגרום איום ביהודי הקהילה. העיתונות מלבה את אש השנאה".

הרב הניף ידו בביטול ואמר: "לא יהיה פוגרום. הנאשמים יצאו זכאים בדיון, וזממם של שונאי ישראל יחזור אליהם". הם הודו לו ויצאו בשמחה להביא את דבר ההבטחה לאחיהם השרויים בחרדה. אך יצאו מהבית, ואברך צעיר בשם יודל אסטורובסקי נכנס אל רבינו. הוא קיבל צו גיוס לצבא הצאר. הוא ביקש את ברכת הרב שיזכה לפטור. הצדיק הפתיע אותו: "אתה לא תשוחרר מהצבא", קבע.

הרב המשיך בדבריו: "לפני הגיוס, גיוסך עליך ללמוד את מקצוע המילה ולהתמחות אצל שני המוהלים בעירנו, ר' אבא לסקס ור' הירשלה". האברך יצא מהבית נבוך ומבולבל. הוא ניגש לבית אחד המוהלים. את תקופת ההמתנה למועד הגיוס, יודל העביר בלימודים נמרצים. אחרי שהשלים את לימודיו ההלכתיים והמעשיים הוסמך למוהל. האברך גויס ונשלח למחנה הצבא בעיר המחוז.

הוא הלך למחנה וחיפש את הקצין הממונה על המגויסים החדשים. "אסטורובסקי! מדוע איחרת?!", הקצין גער בו ואז התרכך: "טוב שכבר באת. הגנרל היה פה קודם ושאל אם החייל היהודי כבר בא". בתוך זמן קצר, יודל מצא את עצמו מול הגנרל. הוא הצדיע בחשש. "הבנתי שאתה מוהל", הגנרל אמר ישירות. "אכן", יודל אישר. הגנרל אמר: "הקשב היטב. אשתי יהודיה. ונולד לנו בן. בימים האחרונים היא מתעוררת בבוקר מבוהלת ומספרת על חלום מוזר שבו יהודי זקן מצווה עליה למול את בנה. ביטלתי את דבריה, אבל החלום חזר ונשנה. היא דרשה שאשיג מוהל מיד. הבטחתי לה שכך אעשה. אמש לאחר עבודתי הלכתי לביתי. כשהתקררתי לבית שמעתי קריאות 'הצילו'. רצתי פנימה וראיתי יהודי זקן, בדיוק כפי שתיארה אשתי בחלומותיה".

"שאלתי את הדמות: 'מה אתה רוצה מאשתי?!'. הוא השיב: 'אני דורש שתמול את בנכם'. ניסיתי להתחמק ממנו: 'מניין אשיג מוהל?'. הזקן אמר: 'דאגתי לזה. למחנה יבוא חייל יהודי ושמו אסטורובסקי, שהוא מוהל מומחה'. שלפתי את אקדחי בכוונה להמיתו, אבל כאשר כיוונתי את האקדח לעברו - האיש פשוט נעלם". הגנרל הוביל את יודל לביתו. הוא ערך את הברית והחזיר את התינוק לאימו, כדי להרגיעו.

הוא ראה עיתון בבית הקצין. כותרת גדולה - שבה היה כתוב על משפט שבמרכזו שלושים ושישה אשמים יהודים בהריגת נוצרי. יודל הזדעזע. דמעות זלגו מעיניו. כאשר הגנרל חזר לחדר, שאל: "מדוע אתה בוכה?!". יודל הצביע על העיתון וזעק כנגד העלילה הנוראה. "שאל את אשתך היהודיה אם ראתה בבית הוריה שימוש בדם למצות!".

אל האישה אמר: "כיצד תעמדי מנגד, כאשר אחייך עומדים לפני גורל נורא ללא עוול בכפם?!". האישה לחצה על בעלה להיכנס לעובי הקורה ולהפעיל את כובד השפעתו. ואכן, הגנרל התערב אישית בפרשה, בא בעצמו לבית המשפט והתעמת עם התובע ועם השופטים, שהופתעו מהסניגור הבלתי-צפוי, שהגן על היהודים בלהט. בסופו של דבר, היהודים יצאו זכאים, ותחת זאת נפתחה חקירה חדשה, וזו הובילה לרוצח האמיתי - משרתו של הכומר. (על-פי 'הדרת מרדכי')

כָּל עֵכָבָה לְטוֹבָה

שהיתה לפניו התארך מאוד מעבר למה שתוכנן. הרופא המרדים התמוטט מעייפות. הוא לא היה יכול להישאר ולכן הלך לביתו. מכיוון שאין רופא מרדים, אין מנוס ועליו לדחות את הניתוח.

תגובתו היתה: "כל עכבה לטובה". הרופא המנתח שמע זאת ואמר לו: "על מה אתה מדבר! אתה נמצא בסכנת חיים. חייבים לנתח אותך כמה שיותר מהר. עקב אילוץ בלתי צפוי זה עלי לדחות את הניתוח".

"אבל אין זה אומר כי הדבר לטובה. אתה נמצא במצב, שהכליה והחצי כליה השניה במצב סתום לחלוטין! אתה סובל מכאבים עצומים, ואתה אומר לי כי הדבר לטובתך?!"

חברי התווכח עם הרופא ואמר לו: "כך לימדו אותנו רבותינו. אנחנו מאמינים כי הכל לטובה! כל מה שעושה הבורא יתברך לעד ולעולמי עולמים - הכל לטובה". הוויכוח נמשך עוד דקות ארוכות כשאף אחד מהצדדים לא מצליח לשכנע את הצד שכנגד.

למחרת בבוקר, החולה שמע צליל מוזר בבקבוק הזכוכית שמחובר לקטטר. כאשר הוא הרים אותו, הוא מצא שם מספר אבנים.

הוא מיד קרא לאחות. כשהיא ראתה זאת היא מיד הזעיקה את כל הצוות הרפואי. כולם שם עמדו משתאים ומשתוממים למראה עיניהם.

בין הנוכחים היה גם הרופא המנתח. חברי, ששכב מולו במיטה, אמר לו: "נו, האם אתה רואה כי כל עכבה לטובה? אם הייתי עובר ניתוח, היתה נשאר בגופי רק כליה אחת וגם היא סתומה. מי יודע איך חיי היו נראים?!"

"יתכן מאוד שבמהלך הניתוח הייתם מחליטים, כי כדאי להוציא עוד חצי מהכליה השניה שגם היא סתומה, ואז בכלל - איך חיי היו נראים?".

עוד באותו היום הוא שוחרר לביתו לאחר בדיקות מקיפות וללא כל צורך בניתוח. הוא חזר לעבודתו כמורה, תפקיד אותו מילא בבריאות עד הפרישה.

מעניין לציין שגם לאחר שפרש מעבודתו, הוא שימש כגבאי בית-הכנסת ומסר שיעורי תורה. כך חי למעלה מ-40 שנה לאחר הניתוח שלא התקיים.

הוא נפטר בשנת ה'תש"פ לאחר שעבר את גיל שמונים! יהי סיפור זה לעילוי נשמתו ולהחדרת האמונה בליבנו כי אכן, כל עכבה לטובה. כל מה שבורא עולם עושה - הוא לטובתנו ולתועלתנו, גם כאשר אנחנו לא רואים ומבינים את דרכיו של הבורא יתברך לעד ולעולמי עולמים.

להלן סיפור, שנשלח מאחד מקוראינו שמבקש להישאר בעילום שם (הפרטים המלאים נמצאים במערכת). הוא סיפר על מה שאירע עם חברו לפני יותר מ-40 שנים וכי כל עכבה לטובה. למעשה מה שעובר על האדם, גם כאשר יש דחיות, עליו לדעת, כי הדבר לטובתו ולתועלתו. להלן הסיפור מפי החבר:

"חברי ז"ל סבל מכאבים בבטן. הוא ניגש לרופא ששלח אותו לבדיקות מקיפות. התברר כי יש לו אבנים בכליות שגורמות לו לכאבים עזים. שתי הכליות היו סתומות לחלוטין! המלצת הרופאים היתה חד משמעית - חייבים לנתח ויפה שעה אחת קודם.

ניתחו אותו והחליטו להוציא חצי כליה כדי לאפשר לו חיים נורמטיביים ככל האפשר. אחרי הניתוח, נתנו לו כדורים להמסת האבנים שנשארו בכליות.

הרופאים קיוו שמכיוון שהחצי כליה שנשארה היא פתוחה אולי זה יעזור, ואולי זה יכול לסייע גם עבור הכליה השניה שהיתה סתומה.

חברי נשלח לביתו עם הוראות טיפול וגם המלצה שבחודש הקרוב יישאר בבית ולא יצא לעבודה. לאחר מכן נקבע, כי עליו להגיע לביקורת בבית-החולים.

כך חלפו שלושה שבועות. מצבו השתפר לאין ערוך והוא הרגיש מצוין. אולם לאחר מכן, בשבת, חש בכאבים חזקים מאוד המלווים בחום גבוה. הוא הלך לבית-הכנסת בקושי רב.

אשתו ראתה כיצד הוא סובל ואמרה לו כי הוא חייב לנסוע עכשיו לבית-החולים. הוא התעקש ואמר: "אני לא נוסע בשבת. נחכה עד מוצאי שבת". ואכן כך היה.

הוא הגיע לבית-החולים אחרי שבת. נערכו לו בדיקות מקיפות. לאחר דיון, הרופאים החליטו כי אין מנוס וצריך לנתח אותו בשנית ולהוציא את החצי השני של הכליה.

הם הסבירו לו, כי גם הכליה השלימה שנשארה בגופו סתומה. הם מנסים לעשות ככל יכולתם, כדי שיוכל לחיות חיים רגילים ככל האפשר.

ביקרתי אותו בבית-החולים ביום שני בצהריים. שאלתי אותו: "נו, מה אמרו הרופאים?". הוא סיפר לי, כי עליו לעבור ניתוח והוא נמצא באותה שעה בצום, מכיוון שהתכונן הוא שביום שלישי יעבור ניתוח. איחלתי לו רפואה שלימה.

ביום רביעי נסעתי לבקר אותו, מכיוון שלפי דבריו הוא היה אמור להיות לאחר הניתוח. כשהגעתי לבית-החולים הוא סיפר לי בפנים צוהלות, שלא היה ניתוח. שאלתי: "מדוע? מה קרה?". הוא סיפר כי הרופא המנתח נכנס אליו אתמול בצהריים.

המנתח התנצל בפניו. הודא באמרה כי הניתוח של האישה

הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל	הרב שמואל בן שמחה דרוזי זצ"ל	ולד יחיא בן יוסף ז"ל
פואד אברהם בן רגינה ז"ל	מאיר מורד בן שושנה ז"ל	יצחק בן ברקו דב ז"ל
אביבה בת שושנה רייזל ע"ה	זהבה בת שושנה רייזל ע"ה	מאירה בת יפה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל	מירם בן דבורה ז"ל	אביגדור בן ג'ולי ז"ל
סעידה בת תופחה ע"ה	ר' שאול בן סילביה זצ"ל	צדיק חכם בן חזלה ז"ל
מזל בת שמעון ע"ה	שני בת אסתר ע"ה	דוד בר חסיבה ז"ל
יוסף בן מרים נוסרת ז"ל	מסודי בת חביבה ע"ה	חוזה בת יעקב צבי ע"ה
יעקב בן אסתר ז"ל	אסתר בת גולה גאולה ע"ה	יצחק יצקן בן רחל ז"ל
רחל רפאת בת השמת ע"ה	יוסף בר סעדה ז"ל	ברכה בת מרדכי ע"ה
ליטף בן פרחיה ז"ל	שלום בן אסתר ז"ל	יעקב בן נעמה ז"ל
מרים בת שרה ע"ה	שרה בת מורברי רחל ע"ה	דוד יצחק בן פרחיה ז"ל
אביבה וושי ע"ה	אלון בן סעדה ז"ל	גורג'יה בת נעימה ע"ה
שרה בת נרקיס ע"ה	אילנה (מחרוזת) בת שרה ע"ה	כל נשמות עם ישראל

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל	הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל	הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל
רחמים בן רחל ז"ל	מסעוד בן יקוט ז"ל	רחמים בן רחל ז"ל
חיים משה גורשון בן שלמה יחזקאל ז"ל	שמואל בן רבקה ז"ל	חיים משה גורשון בן שלמה יחזקאל ז"ל
ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל	רפאל בן אסתר ז"ל	ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל
אביחי בן אסתר ז"ל	יצחק בן חביבה ז"ל	אביחי בן אסתר ז"ל
נעימה בת גורג'יה ע"ה	אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל	נעימה בת גורג'יה ע"ה
חי זיזי בן קלרה ז"ל	דב בן יצחק ז"ל	חי זיזי בן קלרה ז"ל
ר' יצחק בן מסעודה קדוש ז"ל	סוליקה בת עישה ע"ה	ר' יצחק בן מסעודה קדוש ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה	סלים בן פרחיה ז"ל	אסתר בת נעמי ע"ה
ר' דב בן בנימין אלטר ז"ל	יעקב בן סלימה ז"ל	ר' דב בן בנימין אלטר ז"ל
אורה בת נעימה ע"ה	ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה	אורה בת נעימה ע"ה
מישא אסתר בת זרהר ע"ה	יהודה בן סעידה ז"ל	מישא אסתר בת זרהר ע"ה
אברהם בן טובה ז"ל	עפאת בת השמת ע"ה	אברהם בן טובה ז"ל

